26/03/2021

“Η Πατρίδα μας να επαναστατεί για την ειρήνη του σύμπαντος κόσμου”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

“Η Πατρίδα μας να είναι καλά και να συνεχίσει να ‘επαναστατεί’ για την ‘ειρήνη του σύμπαντος κόσμου’. Ο Χριστός να σκεπάζει τον κόσμο μας” κατέληξε την ομιλία του κατά τη διάρκεια της Επίσημης Δοξολογίας για την επέτειο των 200 χρόνων από την κήρυξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος από τον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε στο γράμμα του Καποδίστρια όταν ήρθε από την Γενεύη να αναλάβει την κυβέρνηση του Ελληνικού Κράτους και σημείωσε: “Όταν οι Έλληνες κάλεσαν επίσημα τον Ιωάννη Καποδίστρια να αναλάβει Κυβερνήτης, εκείνος από την Γενεύη τους απάντησε με ένα συγκλονιστικό κείμενο που κατέληγε ως εξής: «Τελευταίον, κύριοι! Η ελπίδα μου είναι στο Θεό όπως και η δική σας. Η θεία Του Πρόνοια, για τις διαφωνίες σας, δεν θα σας συγχωρήσει ποτέ, όταν παραδώσετε εκ νέου την πατρίδα στον παντελή όλεθρο η στον ξένο δεσποτισμό. Όχι, κύριοι! εσείς θα σώσετε την πατρίδα... η θρησκεία σας, ο ζήλος σας και η

τιμή σας αυτό εγγυώνται και οι πανταχού καλοί άνθρωποι δεν αμφιβάλλουν πλέον».

Διαβάστε ολόκληρη την ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Ἄρχοντες τοῦ τόπου μας, Ἡγήτορες τοῦ Στρατοῦ μας, Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, Μαθητὲς καὶ
μαθήτριες τῶν Σχολείων μας!

Μέσα στὴ σοβοῦσα πανδημία, συμπληρώνονται ἐφέτος 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τὸ 1821. Οἱ ἀναφορὲς στὴν ἐπέτειο ἐκτιμοῦν τὸ ἱστορικὸ γεγονὸς ὡς: «...τὸ σημαντικότερο κεφάλαιο τῆς νεώτερης ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους».

Χωρὶς ἐθνικὸ κέντρο νὰ καθοδηγεῖ τὸν ἀγῶνα, ἐνάντια στὶς μεγάλες αὐτοκρατορίες τῆς ἐποχῆς, ἕνας Δαυὶδ ὄρθωσε τὸ ἀνάστημά του νὰ ἀντιμετωπίσει ἕναν Γολιάθ.

Παρὰ ταῦτα, ἔπειτα ἀπὸ θυσίες ἀλλὰ καὶ ἀθλιότητες, ἔπειτα ἀπὸ ἡρωϊσμούς ἀλλὰ καὶ μικρότητες, ἔπειτα ἀπὸ ὁλοκαυτώματα ἀλλὰ καὶ ἐμφύλιες διαμάχες, μὲ ἐλπίδες καὶ μὲ δάκρυα, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια δημιουργήθηκε μιὰ κρατικὴ ὀντότητα, ἔστω καχεκτική, τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ κράτος, ὁ ἐθνικὸς κορμός. Σ’ αὐτὸν, μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες ἄλλων 100 χρόνων προσαρτήθηκε καὶ ἡ Θράκη, ὅταν «ἕνωσις φυλῆς

συνετελέσθη, τελεσιδίκῳ ἀποφάσει Ἀνωτάτου Εὐρωπαϊκοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπισήμως ἀναγνωρίσαντος δίκαιον ἐθνικῆς ὑποθέσεως1». Γι’ αὐτό, λοιπόν, τὸ σημαντικότερο κεφάλαιο τῆς νεώτερης ἱστορίας μας, μαζὶ μὲ τὸν ὅπου γῆς ἑλληνισμό, συνεορτάζουμε κι ἐμεῖς σήμερα ἐμβαθύνοντας στὶς δύο ἔννοιες τῆς λέξεως ‘κεφάλαιο’.

Ἡ πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως, ὑπονοεῖ ὅτι ἡ ἐπανάσταση κεφαλαιοποίησε τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ ὅραμα τῶν προγόνων μας ποὺ ξεσηκώθηκαν «..κατὰ τῶν τυράννων2». Τὸ ‘κεφάλαιο’ ἐκεῖνο, τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ὁραμάτων, κατετέθη στὰ τότε χρηματιστήρια τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ πήραμε τὴν ἄδεια νὰ κυκλοφορήσουμε τὸ πρωτοεμφανισθὲν ὁμόλογο τῆς ἐλευθερο-κοινωνίας μας στὰ fora τῆς Δύσεως.

Ὕστερα ἀπὸ 200 χρόνια οἱ Ἕλληνες (ὅπως δείχνει πρὸ ἡμερῶν δημοσιευθεῖσα δημοσκόπηση) κατασταλάξαμε στὸ ὅτι ἡ δική μας ἐπανάσταση ἦταν πρωτίστως ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ καὶ βεβαίως διαπνεόταν ἀπὸ κάποια φιλελεύθερα καὶ κοινωνικὰ χαρακτηριστικά. Τῶν παρερμηνειῶν, τελικά, ὑπερίσχυσε ὁ βιωματικὸς λόγος τοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ «...ὅταν ἀποφασίσαμεν νὰ κάμωμεν τὴν ἐπανάστασιν δὲν ἐσυλλογισθήκαμεν οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομεν ἄρματα... ἀλλ’ὡς μία βροχὴ ἔπεσεν εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ὅλοι, οἱ κληρικοί, οἱ προεστοί, οἱ καπεταναῖοι, οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ ἐκάμαμεν τὴν ἐπανάστασιν...».

Στὶς τέσσερεις πρῶτες συνταγματικὲς προβλέψεις οἱ ἐπαναστάτες αὐτοπροσδιορίστηκαν ὅτι «Ἕλληνες εἰσίν, ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Ἐπικρατείας πιστεύουσιν εἰς Χριστόν».

Ἡ δεύτερη ἔννοια τῆς λέξεως ‘κεφάλαιο’, εἶναι τὸ πῶς ἡ παρακαταθήκη τοῦ 1821 θὰ μποροῦσε νὰ κεφαλαιοποιηθεῖ στὴ σημερινὴ παγκοσμιοποιημένη Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Ἂν ἀποφύγουμε καὶ δὲν τολμήσουμε αὐτὴν τὴν ἀπόπειρα, ἡ συγκλονιστικὴ ἐκείνη ἐποποιΐα τοῦ Γένους μας, ποὺ (σύμφωνα μὲ διπλωματικὰ ἔγγραφα τοῦ Βατικανοῦ) «συγκίνησε τὴν ἀνθρωπότητα6», θὰ μείνει ὡς θησαυρὸς «κεκρυμμένος ἐν ἀγρῷ7».

Τότε, τὰ στεγανὰ ἀνάμεσα στὴ Δύση καὶ στὴν Ἀνατολὴ ἦταν γεωγραφικὰ καὶ πολιτισμικά, σήμερα δὲν εἶναι, καὶ κανεὶς σήμερα στὴν Πατρίδα μας δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἑλληνικότητα τῶν μὴ χριστιανῶν, ὅταν μάλιστα μετέχουν στὴν ἑλληνική παιδεία μας.

Ὁπότε, ὁ κόσμος ποὺ ἀνοίγεται μπροστά μας, σήμερα, εἶναι περισσότερο

πολύπλοκος, ὅμως, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶναι καὶ πιὸ ὡραῖος! ἐπειδὴ ἐνέχει νωπὲς ἐμπειρίες καὶ δυνατὲς πνευματικές προκλήσεις. Τί ἐννοῶ ἐμπειρίες:

Τὴ στόχευση, ποὺ ἀπέβλεπε στὴν ἄμβλυνση τῶν ἐθνικισμῶν καὶ τελικὰ φόβισε λαοὺς καὶ κυβερνήσεις, ἀφοῦ οἱ ὑπερεθνικὲς οἰκονομικὲς ἑνώσεις, ἀπογοήτευσαν βαρύγδουπα.

Τὴν προσπάθεια, ποὺ ἐπεδίωκε τὴν ἀπο-θρησκειοποίηση τῶν λαῶν καὶ τελικὰ κατέπεσε σὰν χάρτινος πύργος μὲ τὸ πρῶτο φονταμενταλιστικὸ ἀεράκι.

Καὶ τὴν προφητευθεῖσα «σύγκρουση τῶν πολιτισμῶν» ποὺ δυστυχῶς ξαναστοιχειώνει ἀπειλητικά, ἀφοῦ εἴδαμε ἔξαρση τοῦ θρησκευτικοῦ γονιδιώματος, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐντελέχεια κάθε πολιτισμοῦ.

Οἱ παραπάνω ἐμπειρίες συμποσοῦνται ἐπικινδυνότερα στὴ Βαλκανική, ὅπου ὁ μέχρι τότε θρυλούμενος ‘μεγάλος ἀσθενὴς’ ἐκδήλωσε σοβαρὰ συμπτώματα καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1821 χτύπησε τὸ πρῶτο καρφὶ στὸ φέρετρό του.

Ὅμως, στὰ ἑκατὸ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν, ἡ Εὐρώπη (ποὺ ἀνέλαβε τὴν μοίρα μας), δὲν σεβάστηκε τὴν περιοχή, «ἔπαιξε» μὲ τὴν ἰδιοπροσωπεία μας, προσέδωσε στὰ Βαλκάνια τὶς κατηγορίες μὲ τὶς ὁποίες οἱ λαοί μας αυτοπροσδιορίστηκαν καὶ μᾶς ἔδωσε τὰ ἰδεολογικὰ ὅπλα -κυρίως μὲ τὴ μορφὴ τοῦ νεώτερου ρομαντικοῦ ἐθνικισμοῦ- μὲ τὰ ποῖα αὐτοκαταστραφήκαμε. Βέβαια, τὸ ἁμάρτημά της αὐτό, ἡ Εὐρώπη, τὸ πλήρωσε ἀκριβὰ καὶ μὲτὴ βασιλοκτονία τοῦ 1914 ἄρχισε τὸ πανευρωπαϊκὸ μακελειό, ποὺ ἐντέλει κατέστρεψε τὴν παλαιὰ τάξη τῆς Γηραιᾶς Ἠπείρου.

Ὁπότε, ἡ πρόκληση ποιὰ εἶναι;

Γιὰ νὰ μὴν ξανασυμβοῦν ποτὲ πιὰ παρόμοια, χρειάζεται ὅραμα καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποκλειστικὰ δική μας εὐθύνη, τῶν Ἑλλήνων. Ἐπειδή, ἐμεῖς εἴμαστε ὁ πρωτότοκος βαλκανικὸς λαός. Γιορτάζουμε τὰ 200 χρόνια μας, ἡ Τουρκία τοῦ χρόνου θὰ γιορτάσει τὰ 100 ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της καὶ οἱ ὑπόλοιποι λαοὶ τῆς Χερσονήσου θὰ ἀντιμετωπίσουν σύντομα αὐτὴν τὴν εὐθύνη μόλις ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ δεκανίκια ποὺ χρειάστηκαν γιὰ νὰ ὀρθοποδήσουν μετὰ τὴν κομμουνιστική τους ἀφύπνηση. Δὲν θὰ τοὺς πάρει πολὺ χρόνο, ὁπότε τότε, ἀδήριτο καὶ ἐπιτακτικὸ θὰ προβάλλει σὲ ὅλους μας τὸ ἐρώτημα:

θὰ συνεχίσουμε ὡς «Ἀνατολικὸ Ζήτημα» νὰ εἴμαστε ἡ πυριτιδαποθήκη τῆς Εὐρώπης ἢ θὰ συντάξουμε πρόταση εἰρηνικῆς συνύπαρξης μὲ σεβασμὸ ὅλων τῶν προδιαγραφῶν ποὺ θεσπίστηκαν ἀπὸ διεθνεῖς συνθῆκες καὶ ὑπερεθνικοὺς ὀργανισμούς; Ὁ ἄλλος δρόμος εἶναι ἡ ἔσχατη παραφροσύνη τῶν ἀνθρώπων, ὁ

πόλεμος, ποὺ δὲν διαθέτει πλέον καμμιὰ ἰδεολογικὴ ἢ ἠθικὴ κάλυψη, εἶναι σκέτος πρωτογονισμός. Ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ἔχει περιθώρια γιὰ τέτοια ξεστρατίσματα, καθὼς σμικρύνθηκε σὲ οἰκουμενικὸ χωριὸ καὶ τελεῖ πρὸ τοῦ χείλους μιᾶς οἰκολογικῆς καταστροφῆς.

Ἡ ἀπάντηση κρύβεται στὰ σπλάχνα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ μπορεῖ νὰ ἀνασυρθεῖ ὡς πρόταση ζωῆς γιὰ τὸν 21ο αἰῶνα.

Εἶναι ὁ «Θούριος» καὶ τὸ «Σύνταγμα» τοῦ Ρήγα Φεραίου ποὺ τότε ἀπευθύνθηκε στοὺς κατοίκους τῆς Ρούμελης, τῆς Μ. Ἀσίας, τῶν μεσογείων νήσων καὶ τῆς Βλαχομπογδανίας.

Ἀπευθύνθηκε σὲ Ρωμιούς καὶ Τούρκους, Βουλγάρους, Σλάβους, Σουλιώτες, Μακεδόνες, Μανιώτες, Ἀγραφιώτες, Ἀρβανῆτες, Ἀρμένιους, Λαζούς, Μαυροθαλασσινοὺς καὶ Μαυροβουνιῶτες, σὲ χριστιανοὺς καὶ τούρκους, ἀράπηδες καὶ ἄσπρους……

«μὲ μιὰ κοινὴν ὁρμή,
ἐλεύθεροι νὰ ζῶμεν,
στὴν πίστιν του καθένας,
ἀδέλφια εἰς τὴν γῆ.
Σ᾽ ἀνατολὴ καὶ δύσι,
καὶ νότον καὶ βοριά,
γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι,
νἄχωμεν μιὰ καρδιά».

Τὸ ἴδιο ὅραμα ἐνσάρκωναν καὶ οἱ παραδοσιακοὶ-πατερικοὶ κολλυβάδες καὶ ὁ Πατροκοσμᾶς γιὰ τὸν ὁποῖο, τὸ «ποθούμενο» ὁπωσδήποτε δὲν ἦταν ἡ κατάτμηση τῶν λαῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου σὲ συμβατικὲς κρατικο-εθνικὲς ἑνότητες, μὲ βάση τὴ γλώσσα.

Ἄρα γε, σήμερα, μετὰ καὶ ὅσα μεσολάβησαν στὴ βαλκανικὴ τὴ δεκαετία τοῦ ’90, μήπως ὁ «Θούριος» τοῦ Ρήγα εἶναι μονόδρομος; Τὰ δοκιμάσαμε ὅλα, τὰ ὑποστήκαμε ὅλα, ἀπὸ τὴν οὐτοπικὴ στανικὴ ὁμοιο-γενοποίηση τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐκτρωματικὴ ἰδέα τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν, μέχρι τὸ περιθρίγκωμα σὲ σιδηρένια παραπετάσματα καὶ παιδομαζώματα. Μέχρι τώρα, «σπέρναμε ρόδα καὶ φύτρωναν ἀγκάθια». Ὅμως, σήμερα οἱ πάντες εἶναι παντοῦ, ἡ παγκοσμιοποίηση, μὲ τὰ καλὰ καὶ τὰ δύσκολα, εἶναι πραγματικότητα γύρω μας. Ὁ Ρήγας τὴν εἶχε ψυχανεμιστεῖ σὰν ἀναγκαία καὶ πνευματικὴ πραγματικότητα.

Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι στόχος γιὰ τὴν πολύπαθη Χερσόνησο τοῦ Αἵμου στοὺς ἑπόμενους αἰῶνες;

Μήπως ἔτσι τὸ 1821 δὲν θὰ παραμείνει ἁπλὴ χρυσὴ σελίδα ἐποποιΐας ἀλλὰ θὰ συνεχίσει νὰ κεφαλαιοποιεῖ τὴν προσφορά του στοὺς ἑπόμενους αἰῶνες; Οἱ Ὀρθόδοξοι λαοί, πέραν κάθε ἄλλης πολιτισμικῆς ἰδιοπροσωπείας, ὀφείλουμε νὰ προτάξουμε τὸ κοινό μας Ποτήριο καὶ νὰ μὴν συνεχίσουμε νὰ σχίζουμε τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Κυρίου, ποὺ σεβάστηκαν ἀκόμα καὶ οἱ σταυρωτές Του. Οἱ θρᾶκες μουσουλμᾶνοι, ποὺ τὸ 1918 μὲ τὴν ἐπιστολὴ τῶν ὀκτὼ βουλευτῶν τους ζήτησαν, ἀπὸ τὸν γάλλο στρατηγὸ F.d’Esperey καὶ τὸν Βενιζέλο, τὴν ὑπαγωγή τους στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια, πρέπει νὰ δικαιωθοῦν ἱστορικά, ὥστε νὰ μὴν χρειαστεῖ ξανὰ νὰ ζητήσουν τὴν διχαστικὴ γιὰ τὴν προσωπικότητά τους ἐπέμβαση τρίτων στὴ βαλκανικὴ πατρίδα τους.

Ἐξάλλου καὶ ὁ προσανατολισμὸς τῆς Τουρκίας στὶς δυτικὲς ἀξίες εἶναι μονόδρομος, ὅσο καὶ ἂν ὁ βηματισμός της ‘πρὸς στιγμὴν’ μετεωρίζεται. Ἡ Ἑλλάδα, ποὺ μετὰ τὴν ἐξαγγελία τοῦ Δόγματος Τρούμαν, ἦταν ὁ μεγαλύτερος κατὰ κεφαλὴν ἀποδέκτης τῆς ἀμερικανικῆς βοήθειας στὸν κόσμο16, ἀλλὰ ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος βαλκανικὸς Ἑταῖρος τῆς ΕΕ, ἔχει τεράστια εὐθύνη γιὰ νὰ μήν ἰσοσκελιστεῖ τὸ 1821 ποτέ! Ὁπότε χρειάζεται μὲ μέθοδο ἀλλὰ καὶ ὑπομονὴ νὰ προοδοιπορήσουμε στὸ χτίσιμο ἑνὸς τέτοιου ὁράματος. Ὅλοι μαζὶ οἱ βαλκάνιοι, χέρι-χέρι, χωρὶς νὰ ἀφήσουμε κανέναν πίσω, ξεπερνώντας πικρίες, κατανοώντας δισταγμοὺς καὶ μικρὲς καθυστερήσεις. Κάποτε, ὁ Πρόεδρος Johnson τῶν ΗΠΑ εἶχε πεῖ:

«Δὲν μπορεῖς νὰ παίρνεις ἕνα πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἐπὶ χρόνια πεδικλωνόταν ἀπὸ τὶς ἁλυσίδες καὶ νὰ τὸ ἀπελευθερώνεις, φέρνοντάς το στὴν ἀφετηρία ἑνὸς ἀγῶνα καὶ τότε νὰ λὲς ‘εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ἀνταγωνιστεῖς μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους’ καὶ νὰ ἐξακολουθεῖς δικαίως νὰ πιστεύεις ὅτι ὑπῆρξες ἀπόλυτα τίμιος. Ὁπότε, δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἀνοίξεις ἁπλῶς τὶς πόρτες τῆς εὐκαιρίας. Ὅλοι οἱ πολῖτες μας πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ αὐτὲς τὶς πόρτες. Δὲν ἀναζητοῦμε ἁπλῶς τὴν ἰσότητα ὡς δικαίωμα καὶ θεωρία, ἀλλὰ τὴν ἰσότητα ὡς ἕνα γεγονός, τὴν ἰσότητα ὡς ἕνα ἀποτέλεσμα».

Μοναδικοὶ κίνδυνοι ποὺ διαμορφώθηκαν σὲ ἄλλες κοινωνίες καὶ θὰ μποροῦσαν ἀμείλικτα νὰ τορπιλίσουν τὴν ἰσότιμη συμπόρευση τῶν λαῶν μας στὴν Βαλκανική, εἶναι δύο· ἡ Ἰσλαμο-αριστερά καὶ τὸ κίνημα Πολιτικῆς Ὀρθότητος. Ὄχι ἐπειδὴ ἔχουν ἀπαραίτητα λαθεμένες προθέσεις, ἀλλὰ ἐπειδὴ τρομάζουν τὶς κοινωνίες, ὅταν ἄνωθεν νομοθετοῦν, χωρὶς νὰ ἔχουν προηγηθεῖ διεργασίες πολιτικῆς παιδείας ἢ πνευματικῆς καλλιεργείας. Καὶ τότε, στὴν ἀντίπερα ὄχθη

συσπειρώνεται ὀργὴ καὶ πάντοτε κάπου ἐκκολάπτεται τὸ αὐγὸ τοῦ φιδιοῦ.

Ἀγαπητοί μου,

Ὅσο κι ἂν κορυβαντιοῦν οἱ ἄλλοι, ἐμεῖς ὁ ἑλληνισμός, ἀποτινάζοντας τὴ βεβαιότητα ἀλλὰ καὶ τὴ μοναξιά μας, ὀφείλουμε «ἔτι καὶ ἔτι» νὰ εὐαγγελιζόμαστε στὸν κόσμο προτάσεις ζωῆς ποὺ σὰν «δερμάτινοι χιτῶνες» θὰ ντύσουν τὸν γυμνὸ καὶ φοβισμένο ἄνθρωπο, προκειμένου νὰ οἰκοδομηθεῖ μέσα του διαλεκτικὰ ἡ πλήρης ἀγαπητικὴ καὶ ἀναστημένη ἀπὸ τὸν θάνατο ὕπαρξή του. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 εἶναι μιὰ βαρειὰ ὑπόμνηση, ἕνα ἀκριβὸ κεφάλαιο ποὺ χρειάζεται καὶ πάλι νὰ κεφαλαιοποιηθεῖ. Ἂν στ’ἀλήθεια γιορτάζουμε τὴν ἐφετινὴ ἐπέτειο, μιὰ τέτοια εὐθύνη δὲν μποροῦμε νὰ τὴν παραβλέψουμε.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες κάλεσαν ἐπίσημα τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια νὰ ἀναλάβει Κυβερνήτης, ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Γενεύη τοὺς ἀπάντησε μὲ ἕνα συγκλονιστικὸ κείμενο ποὺ κατέληγε ὡς ἑξῆς: «Τελευταῖον, κύριοι! Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι στὸ Θεὸ ὅπως καὶ ἡ δική σας. Ἡ θεία Του Πρόνοια, γιὰ τὶς διαφωνίες σας, δὲν θὰ σᾶς συγχωρήσει ποτέ, ὅταν παραδώσετε ἐκ νέου τὴν πατρίδα στὸν παντελῆ ὄλεθρο ἢ στὸν ξένο δεσποτισμό. Ὄχι, κύριοι! ἐσεῖς θὰ σώσετε τὴν πατρίδα… ἡ θρησκεία σας, ὁ ζῆλος σας καὶ ἡ τιμή σας αὐτὸ ἐγγυῶνται καὶ οἱ πανταχοῦ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀμφιβάλλουν πλέον».

Χρόνια πολλά, ἀγαπητοί μου! **Ἡ Πατρίδα μας νὰ εἶναι καλὰ καὶ νὰ συνεχίσει νὰ ‘ἐπαναστατεῖ’ γιὰ τὴν «εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου». Ὁ Χριστὸς νὰ σκεπάζει τὸν κόσμο μας.**

Χαῖρε Θεοτόκε Παρθένε! Χαῖρε, ὦ χαῖρε λευθεριά!

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος